

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคนิคราชภัฏวชิรเวศน์ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเรื่องนี้ น่าเสียดายดังนี้ คือ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ทวิวรรณ สิริพันธ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน กรุงเทพมหานคร" เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในตำบลสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 569 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นแอล.เอส.ดี. ซึ่งมีผู้ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย แหล่งข่าวสารที่ได้รับจากโรงเรียน หนังสือ สิ่งพิมพ์ เพื่อน นิทรรศการ วิทยุ โทรทัศน์ ตามลำดับกลุ่มตัวอย่างประมาณครึ่งหนึ่งเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเล่นการพนัน สูบบุหรี่ และดื่มเหล้าที่กระทำเป็นประจำมีไม่เกินร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 92 เห็นด้วยกับโครงการหรือกิจกรรมการป้องกันสิ่งเสพติดในโรงเรียน แต่คิดเป็นร้อยละ 19.9 เท่านั้นที่พร้อมจะเข้าร่วมกิจกรรม ส่วนที่เหลือเป็นเพียงผู้สนใจและรับผลประโยชน์จากโครงการเท่านั้น

รุจิรา ภู่อาระ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ค่านิยมทางสังคมของเยาวชนเกี่ยวกับยาเสพติด" เพื่อศึกษาค่านิยมทางสังคมของเยาวชนที่ไม่ติดยากับผู้ติดยา โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นกลุ่มเยาวชนอายุระหว่าง 15-25 ปี ทั่วประเทศจากผู้ติดยาเสพติดจำนวน 223 คน และจากกลุ่มผู้ไม่ติดยาเสพติดจำนวน 678 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ไม่ติดยาเสพติดมีค่านิยมสูงกว่าพวกที่ติดยาในด้านคะแนนรวม ประสิทธิภาพ การปราบปรามยาเสพติด เศรษฐกิจ และการให้การศึกษา ส่วนค่านิยมด้านวิธีการรักษา ศาสนา และการคบเพื่อน เยาวชนทั้ง 2 กลุ่ม มีค่านิยมที่ไม่ต่างกัน

นืออน กลิ่นรัตน์ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความเข้าใจในการป้องกันตนให้พ้นจากยาเสพติดให้โทษของนักศึกษาวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" เพื่อศึกษาการป้องกันตนให้พ้นจากยาเสพติด โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษาในวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 8 แห่ง ประจำปีการศึกษา 2521 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาคิดเป็นร้อยละ 32.8 เคยถูกชักชวนให้ลองใช้ยาเสพติดเป็นชายมากกว่าหญิงและแหล่งชักชวนมากที่สุดคือ เพื่อน และเห็นว่าตนมีโอกาที่จะติดยาเสพติดได้ถึงร้อยละ 35.2

คณะทำงานอนุกรรมการการวิจัย สำนักงานการป้องกันและปราบปรามสารเสพติดให้โทษของกระทรวงศึกษาธิการ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาสภาพปัญหาการใช้สารเสพติดของนักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ" ในบริเวณพื้นที่ที่มีสถิติว่า มีผู้มาขอรับการบำบัดรักษาที่สถานพยาบาลของรัฐและเอกชน ในระหว่างเดือนมกราคม ถึงกันยายน พ.ศ. 2522 เป็นหลัก จำนวน 6,988 คน ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุใหญ่ของการทดลองเสพยาครั้งแรกได้แก่ ความอยากทดลอง ยาที่ทดลองเสพครั้งแรกได้แก่ บุหรี่ สุรา กัญชา ที่น่าสนใจคือ การที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้

ความเข้าใจเกี่ยวกับสารเสพติดได้ถูกต้องก็จริง แต่ก็ยังมีผู้ที่ไม่รู้ว่าการใช้สารเสพติดเป็นสิ่งผิด ก็ยังใช้สารนั้นอยู่

มาลินี ศิริวงศ์พรชัย (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ลักษณะบางประการทางนิเวศน์วิทยา สังคมและเศรษฐกิจที่สัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของประชากรในกรุงเทพมหานคร" เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่ว ๆ ไปของผู้ติดยาเสพติดโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นกลุ่มผู้ติดยาและกลุ่มผู้ไม่ติดยา เฉพาะที่โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าฯ กลุ่มละ 160 คน โดยกำหนดเฉพาะที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีอายุระหว่าง 20-50 ปี ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่ติดยาเสพติดเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อยและเป็นโรค ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง สาเหตุของการติดยาเกิดจากเพื่อน ความรู้สึกมั่นคงงานรายได้และการมีรายได้มากน้อยไม่มีความสัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของประชากร เพียงแต่พบว่ากลุ่มผู้ติดยาจะมีรายได้ไม่พอใช้มากกว่ากลุ่มผู้ติดยาเสพติด ลักษณะทางนิเวศน์วิทยา สังคมและเศรษฐกิจที่สัมพันธ์กับการติดยา พบว่า ผู้ที่อาศัยในสภาพแวดล้อมที่เป็นแหล่งสลัมหรือใกล้เคียงกับแหล่งสลัมมีโรคาสติดยาเสพติดได้มาก และการมีเพื่อนติดยาเสพติดมีโรคาสติดยาเสพติดได้มากกว่าผู้ที่ไม่ใช่เพื่อนติดยาเสพติด และพบว่า ละแวกบ้านหรือสถานศึกษาเป็นสถานที่สำคัญของการแพร่กระจายของการติดยาเสพติด

ศรีสมบัติ บุญเมือง (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น" เพื่อศึกษาถึงการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเสพติดที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น และเพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนจำนวน 3 กลุ่มจากโรงพยาบาลทหารเรือกรุงเทพ จำนวน 200 ราย ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนที่มีอายุเริ่มเสพ ต่ำกว่า 19 ปี ส่วนใหญ่ได้รู้จักเฮโรอีนจากเพื่อนมากที่สุด ในขณะที่วัยรุ่น

ที่มีอายุเริ่มเสพเฮโรอีนตั้งแต่ 19 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลจากรงเรียนมากที่สุด และการรับรู้เกี่ยวกับเฮโรอีนจากเพื่อนจะมีผลต่อการเสพเฮโรอีนของวัยรุ่นมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การรับข้อมูลเกี่ยวกับเฮโรอีน จากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หนังสือพิมพ์ เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ และญาติพี่น้องตามลำดับ นอกจากนี้ ประสพการณ์ในการใช้ชีวิตนอกรับ ประสพการณ์ในการถูกตำรวจจับ วัยที่เริ่มเสพเฮโรอีนและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเฮโรอีนว่า "การเสพเฮโรอีนมันทอนความเจริญก้าวหน้า" มีผลต่อการเสพเฮโรอีนของวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนเช่นกัน

ยุพา ชูสุทธิสกุล (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการดื่มสุรากับพฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา" เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการดื่มสุรากับพฤติกรรมการดื่มสุรา การทำนายพฤติกรรมการดื่มสุรากับทัศนคติกับบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิงและการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการดื่มสุรากับตัวแปรต่างๆโดยใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (The Theory Of Reasoned Action) ของฟิชไบน์และเอจเซน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ในภาคกลาง 5 แห่ง จำนวน 322 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความตั้งใจในการดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ทัศนคติต่อการดื่มสุรา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุราอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. บรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุราอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ทัศนคติต่อการดื่มสุรากับบรรทัดฐานของกลุ่มอ้างอิง สามารถเป็นตัวทำนายพฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาได้ โดยมีค่าประสิทธิภาพในการทำนายร้อยละ 24.05

5. พฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับระดับชั้นการศึกษา พฤติกรรมการดื่มสุราของกลุ่มเพื่อนสนิท และพฤติกรรมการดื่มสุราก่อนเข้าศึกษา

6. พฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับผลการศึกษารายได้ที่ได้รับขณะศึกษา ลักษณะที่พักอาศัยขณะศึกษา พฤติกรรมการดื่มสุราของบิดา และพฤติกรรมการดื่มสุราของมารดา

จิงราภรณ์ สุทธิสานนท์ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9" เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 615 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านอื่น ๆ ได้แก่ ภูมิภาคไหน จำนวนพี่น้องในครอบครัว จำนวนเพื่อนในกลุ่มเพื่อนสนิท สภาพของครอบครัว อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัวมีการรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติดไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเพื่อวิเคราะห์แนวโน้มของกลุ่มผู้ติดยาเสพติดในกรุงเทพมหานครโดย วิชา ชูพิกุลชัย และคณะ (2529) ซึ่งศึกษาถึงองค์ประกอบรายละเอียดที่สำคัญของผู้ติดยาอันจะนำมาซึ่งการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดต่อไปทำการรวบรวมข้อมูลจากแฟ้มประวัติของผู้ป่วยที่มารับการบำบัดรักษาในสถานบำบัดรักษาเอกชน 4 แห่ง รัฐบาล 7 แห่ง รวม 3,517 คน ผลที่ได้พบว่า ผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญเป็นเพศชาย นับถือศาสนาพุทธ มีการศึกษาต่ำอยู่ในระดับประถมศึกษา เมื่อติดยาเสพติดแล้วผู้ติดยาจะเข้าไปรับการบำบัดรักษา ประเภทของยาเสพติดที่嗜กันส่วนใหญเป็นเฮโรอีน

ประครองศรี แซ่ตั้ง (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับเจตคติต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสกลนคร" เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อยาเสพติดตามตัวแปรที่ศึกษาคือ เพศ สภาพครอบครัว การใช้จ่ายยาเสพติดของนักเรียน การใช้จ่ายยาเสพติดของเพื่อนสนิท และการใช้จ่ายยาเสพติดของผู้ปกครอง โดยวิธีแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสกลนคร จำนวน 902 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสารระเหย บุหรี่ ภัยพิษ และสุรา ตามลำดับ กลุ่มตัวแปรพยากรณ์สามารถทำนายเจตคติต่อยาเสพติดของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรียงลำดับความสำคัญในการทำนายจากมากไปน้อยได้แก่ การใช้จ่ายยาเสพติดของนักเรียน เพศ และการใช้จ่ายยาเสพติดของเพื่อนสนิท

ในปี พ.ศ. 2530 สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดของคนหนุ่มสาวไทย" เพื่อค้นหาสาเหตุสำคัญของการติดยาเสพติด แหล่งที่มา วิธีการได้มา วิธีการเสพยา ตลอดจนทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของคนหนุ่มสาวไทย โดยวิธีการสัมภาษณ์ประกอบ การสังเกตกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้ติดยาเสพติดในทัณฑสถานบำบัดพิเศษและสถานบำบัดยาเสพติดที่มีอายุระหว่าง 15-40 ปี จำนวน 1,033 คน ผลการวิจัยพบว่า เหตุจูงใจที่ทำให้เสพยาเสพติดครั้งแรก ส่วนใหญ่เนื่องมาจากความอยากรทดลอง ยาที่เสพส่วนใหญ่เป็นเฮโรอีนและคิดเป็นร้อยละ 44 ซื้อมาจากแหล่งที่ระบุได้ชัดเจน และโดยเฉพาค่าใช้จ่ายในการซื้อมายูอยู่ระหว่าง 1,000-5,000 บาท ซึ่งค่าใช้จ่ายดังกล่าวส่วนใหญ่ตอบว่าได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริต รองลงมาได้มาจากงานที่ผิดกฎหมายและศีลธรรม และได้มาจากความช่วยเหลือของพ่อแม่ ส่วนข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นได้รับทราบจากเพื่อนและเพื่อนบ้านมากที่สุด รองลงมาได้แก่ สื่อมวลชน และจากสมาชิกในครอบครัว

ส่วนงานด้านการป้องกันนั้น สุรเดช วงศ์บา (2524) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "มูลเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษของนักเรียน และวิธีการป้องกันตาม ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตภาคเหนือ" เพื่อศึกษามูลเหตุการ ติดยาเสพติดให้โทษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และวิธีการป้องกันมาให้แก่นักเรียน ติดยาเสพติดให้โทษ วิทยานิพนธ์แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้บริหาร โรงเรียนในเขตภาคเหนือจำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการป้องกันไม่ให้ นักเรียนติดยาเสพติดให้โทษผู้บริหารโรงเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งกับการป้องกันในแง่ การให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในโรงเรียน การจัดบริการแนะแนวในโรง เรียนวิทยานิพนธ์เรื่องภัยของยาเสพติดให้โทษและการแทรกความรู้เรื่องยาเสพติด ให้โทษในบทเรียนขณะการสอน แต่ในเรื่องการบริหารโรงเรียน การจัดกิจกรรมใน วิทยาลัยพบว่ ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลกับทัศนะของผู้บริหารโรงเรียน เอกชนแตกต่างกันในเรื่องการพานักเรียนไปทัศนศึกษาสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยจาก ยาเสพติดให้โทษ

ชาญ ชุ่มบุญชู (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การป้องกันการติดยา เสพติดยาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใน ทัศนะของผู้บริหาร" เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครู ที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนตามที่เป็นจริงและตามที่มุ่งหวัง วิทยานิพนธ์แบบ สอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูจำนวน 517 คน ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรครูมีทัศนะต่อการป้องกันที่เป็นจริงโดยมีคะแนนเฉลี่ยด้าน การประเมินผลอยู่ในระดับต่ำ แต่ด้านการให้การศึกษาด้านความร่วมมือและด้าน กิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง มีคะแนนเฉลี่ยรวม ด้านการศึกษา ด้านความร่วมมือ ด้านกิจกรรมและด้านการประเมินผลอยู่ในระดับสูง ผลการเปรียบเทียบทัศนะต่อการป้องกันที่มุ่งหวัง พบว่าผู้บริหารโรงเรียนมีทัศนะต่อ การป้องกันสูงกว่าทัศนะของครู

จากการศึกษาพบว่า วิชา ชูพิบูลชัย และคณะ (2529) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "วิธีการนำศาสนาเข้ามามีส่วนแก้ปัญหายาเสพติด" เพื่อให้ได้รูปแบบ และความเป็นไปได้ในการนำศาสนาเข้ามาช่วยในการป้องกัน แก้ไขปัญหาและบำบัด รักษาผู้เสพยาเสพติด และเพื่อให้ทราบถึงประโยชน์และคุณค่าของวิธีการ หรือรูปแบบดังกล่าวที่แต่ละประเทศทำอยู่ เพื่อการแก้ไขปัญหายาเสพติดในประเทศไทย วิทยานิพนธ์แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านยาเสพติดทั้งภาครัฐบาลและเอกชนจากประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซียประเทศละ 150 คน ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยในการนำหลักธรรมของศาสนาเข้ามาช่วยในการป้องกันยาเสพติด และเสนอแนะวิธีการนำหลักธรรมทางศาสนาเข้ามาใช้โดยการปลูกฝังต่อสมาชิกในครอบครัว ปรับปรุงการสอนเกี่ยวกับศาสนา ให้นมนำวจุณาใจให้สมาชิกในสังคมเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีหลักธรรม จัดตั้งศูนย์เผยแพร่และให้ความรู้ธรรมะ รวมทั้งเพิ่มบทบาทของผู้นำทางศาสนาในแต่ละชุมชนให้มีการนำหลักธรรมของศาสนาารณรงค์ต่อต้านยาเสพติดให้มากยิ่งขึ้น

ประไพศรี ชอนกลิ่น และคณะ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การหารูปแบบเพื่อแก้ปัญหาคาไร้สารเสพติดของนักเรียนชั้น ม.1-ม.3 ในสถานศึกษา 7 แห่ง จังหวัดเชียงใหม่" เพื่อหารูปแบบการแก้ปัญหาคาไร้สารเสพติด โดยวิธีแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 ในสถานศึกษา 7 แห่ง จำนวน 5,998 คน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของความร่วมมือในการแก้ปัญหาคาไร้สารเสพติดจากสถาบัน 3 แห่ง คือ สถาบันการศึกษา ซึ่งได้แก่ สारวัตรนักเรียน ครูประจำชั้น ครูฝ่ายปกครอง ครูแนะแนว ครูสารวัตรนักเรียน และนักศึกษาอาสาสมัคร สถาบันฝ่ายการบำบัดรักษา ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักสังคมวิทยานักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา และสถาบันครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองลักษณะการดำเนินงานในรูปแบบต่าง ๆ มีดังนี้ สถาบันฝ่ายการศึกษา

และฝ่ายบำบัดรักษาร่วมมือปรึกษากันคิดเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมของนักเรียน จัดกิจกรรมในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาร่วมกัน เช่น ร่วมกันพิจารณาในการแก้พฤติกรรมนักเรียน ติดตามสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่โรงเรียนและที่บ้าน พบปะพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อขอให้ผู้ปกครองยอมรับพฤติกรรมของตนบางอย่างที่เป็นสาเหตุให้บุตรหลานไปใช้สารเสพติด และรับที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมนั้น

เกี่ยวกับบทบาทของครอบครัวในการป้องกันยาเสพติด ลาดทองใบ ภูภิรมย์ (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของครอบครัวในการป้องกันการติดยาเสพติด" เพื่อศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูตลอดจนลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวว่ามีความเกี่ยวข้องกับการเสพติดของเด็กเพียงใด uly ใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3 ประจำปีการศึกษา 2528 ของโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษาในกรุงเทพมหานคร 7 โรงเรียน จำนวน 667 คน ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล และแบบสนับสนุน และทัศนคติของเด็กต่อการควบคุมสื่อมวลชนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภูมิด้านทานการเสพติด 3 ด้านคือ จะมีความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของการเสพติดมากกว่า ปฏิเสธการชักจูงจากเพื่อนมากกว่าและเด็กประเภทนี้จะมีความใกล้ชิดกับยาเสพติดน้อยกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย และแบบให้การสนับสนุนน้อย

อาไพ สวัสดิ์พงษ์ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน" เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นครูผู้รับผิดชอบงานป้องกันยาเสพติด ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจำนวน 233 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมีการให้ความรู้เรื่องสิ่งเสพติดในระดับปานกลาง มีการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการป้องกันยาเสพติดและงานด้านการจัดกิจกรรมเพื่อให้ให้นักเรียนพัฒนาตนเองในระดับมาก ส่วนปัญหาในการ

ดำเนินงาน มีปัญหาในทุกด้าน

งานวิจัยต่างประเทศ

ซาพิโร (Shapiro, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การรั้งยาสูบ สุรา และสิ่งเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรด 5 ถึง เกรด 12) ในเขตซานตาครูส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย" (Tobacco, Alcohol And Drug Use In Grades Five Through Twelve, Santa Cruz County, California) การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงประสบการณ์ในการรั้งยาสูบ สุรา และสิ่งเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรด 5 ถึงเกรด 12) ในโรงเรียนที่อยู่ในเขตซานตาครูส เพื่อที่จะพิสูจน์และอธิบายถึงสาระสำคัญของการป้องกันการรั้งยาในทางที่ผิด และการสอดแทรกโปรแกรมที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการป้องกันให้แก่โรงเรียนในแต่ละเขต โดยผลการค้นพบนั้นมีระดับการรั้งสิ่งเสพติดที่ต่ำกว่าเดิม และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนจำนวน 1,904 คน ทั่วทั้งเขต ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนหญิงนั้นได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการรั้งยาม้า ยาขยันหรือยาแอมเฟตามีน และยาระงับประสาทมากกว่านักเรียนชาย
2. การป้องกันและการสอดแทรกโปรแกรมนี้จำเป็นที่จะต้องได้รับการบรรจุอยู่ในหลักสูตรปีแรกของการเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างครบถ้วนและสมบูรณ์
3. โรงเรียนในระดับต่าง ๆ เหล่านี้จำเป็นต้องให้การศึกษากับครอบครัวและชุมชนอย่างต่อเนื่องในขอบเขตของสาระสำคัญของการป้องกันการรั้งยาในทางที่ผิด และทำงานอย่างต่อเนื่องในการเป็นตัวแทนของท้องถิ่นการประชุม

ร่วมกันเพื่อออกกฎหมายข้อบังคับในการจำกัดจำนวนยาที่หามาได้ให้ลดลง ซึ่งในประเด็นนี้เป็นสาระสำคัญในการควบคุม

4. โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตทางภาคเหนือ และใน ส่วนกลางของเขตการปกครอง จะต้องมีการประชุมหารือกันในเรื่องของผลกระทบที่ตามมา ที่มีความสำคัญมากกว่าสาระสำคัญของการใช้สิ่งเสพติด

5. ในส่วนของผลกระทบที่สำคัญรองลงมาจากสาระสำคัญในการใช้สิ่งเสพติดนั้นก็คือ ทางโรงเรียนต้องให้การดูแลเอาใจใส่นักเรียนที่อยู่ทางใต้ของเขตนี้ สิ่งเหล่านี้จะมีความเกี่ยวพันกันในการที่จะยึดเอาเป็นแบบจำลองของโรงเรียนอนุบาลไปจนถึงโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรด 12) เพื่อเป็นการวางรากฐานการสอดแทรกโปรแกรมการป้องกันการใช้สิ่งเสพติดต่อไปในอนาคต

อเยอเวย์ (Ayerve, 1988) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความเป็นไปได้ในการเกี่ยวข้องกันระหว่างการติดสิ่งเสพติดจนเป็นนิสัยและการออกจากโรงเรียนกลางคันของนักเรียนในโรงเรียนที่อยู่ตามเมืองใหญ่ ในเขตภาคตะวันตกของรัฐแมสซาชูเซตส์" (Exploring A Possible Linkage Between Drug Addiction And School Dropouts In A Western Massachusetts Urban School System) จากบทคัดย่อได้กล่าวว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาที่จะยอมรับว่ามีการใช้ยาในทางที่ผิดในหมู่ประชาชนที่มีความแตกต่างกันทางด้านอายุ ระดับการศึกษา และระดับชั้นทางสังคม ซึ่งที่กล่าวทั้งหมดนี้คือปัญหาสำคัญของประเทศสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน และสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นและเป็นปัญหามานานกว่า 20 ปีมาแล้ว ภัยเป็นปัญหาสำคัญระดับนานาชาติซึ่งปัญหานี้ได้มาถึงจุดที่เป็นสัญญาณอันตรายแล้ว การระบาดของยาต้องห้ามที่ผิดกฎหมายต่าง ๆ นั้นได้มาสู่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของสหรัฐอเมริกา และได้แผ่ขยายออกไปในเวลาอันรวดเร็ว ส่วนในอีกด้านหนึ่งนั้น จากการศึกษาวิจัยเมื่อไม่นานมานี้ได้แสดงให้เห็น

เห็นว่า นักเรียนทั้งหมดในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศที่จะต้องออกจากโรงเรียนกลางคืนนั้น คิดเป็นร้อยละ 25 ซึ่งมีสาเหตุหลาย ๆ ประการสำหรับปรากฏการณ์นี้ แต่อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ก็มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาสาเหตุของปัญหาที่สำคัญอันดับหนึ่งของนักเรียนบางคนที่ต้องออกไปจากโรงเรียนด้วยสาเหตุของการใช้จ่ายในทางที่ผิดหรือการติดยาจนเป็นนิสัย การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้พยายามที่จะพิจารณาตัดสินใจว่า ถ้าการใช้จ่ายต้องห้าม คือ เหตุผลสำคัญในการออกจากโรงเรียนกลางคืนของนักเรียนก่อนที่จะจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยวิธีการใช้จ่ายต้องห้ามนี้เป็นวิธีการที่กระทำกันของโรงเรียนในเมืองใหญ่โดยเฉพาะ และจากผลของการวิจัยครั้งนี้ได้มีการนำไปสู่การศึกษาเป็นกรณีเฉพาะ ซึ่งเครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิจัยก็คือ การสัมภาษณ์ที่มีการจัดอันดับของความลึกซึ่งในเนื้อหาโดยผู้ที่เข้ารับการสัมภาษณ์ได้รับการแนะนำเข้าไปอยู่ในศูนย์การบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดในเมืองสปริงฟิลด์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาในการสัมภาษณ์อย่างเสรีของการทำวิจัยครั้งนี้เริ่มตั้งแต่จำนวนครั้งของการใช้จ่ายเสพติดและความยากลำบากในการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายข้อสรุปที่สำคัญของการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่อันที่จริงแล้ว ความเกี่ยวพันกันอย่างแน่นแฟ้นระหว่างการใช้จ่ายในทางที่ผิดกับการออกจากโรงเรียนกลางคืนได้เกิดขึ้นก่อนที่จะจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว ซึ่งในท้ายที่สุดนี้ การอภิปรายผลเกี่ยวกับการให้การศึกษา เรื่องสิ่งเสพติดและโปรแกรมการป้องกันการใช้สิ่งเสพติดได้เสนอขึ้นตามความมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือนักเรียนเหล่านั้นให้หลีกเลี่ยงการเข้าไปพัวพันเกี่ยวข้องกับยาต้องห้ามที่ผิดกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้

เบนเซล (Benzel, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้จ่ายเสพติดและทัศนคติที่จะนำไปสู่การใช้จ่ายเสพติดในกลุ่มวัยรุ่นที่เป็นสมาชิกของวิทยาลัยคริสเตียน" (Drug Use And Attitudes Toward Drug Use Among College Church Youth Group Members) ซึ่งข้อมูลของการศึกษาวิจัยนี้ได้มา

จากนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีจำนวน 85 คน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีจำนวน 85 คนที่เกี่ยวข้องกันในการเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่นับถือศาสนาคริสต์ ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างระดับของความเชื่อถือศรัทธาและเคร่งครัดในศาสนาพฤติกรรมของการใช้สิ่งเสพติด และทัศนคติต่าง ๆ ผู้เข้ารับการวิจัยที่เคร่งศาสนามากที่สุดนั้นไม่เห็นด้วยกับการดื่มสุราและการสูบบุหรี่ และมีการดื่มสุราน้อยกว่ากลุ่มที่เคร่งศาสนาในระดับต่ำกว่าลงมา กลุ่มที่นับถือนิกายโปรแตสแตนต์มีทัศนคติในทางลบมากกว่าและมีจำนวนผู้ที่มีบุคลิกภาพในการเสพติดภักซ์ที่ทำจากยาสูบ และเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์น้อยกว่ากลุ่มที่นับถือนิกายคาทอลิกส์ และการวิจัยที่ค้นพบว่า มีความคล้ายคลึงกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม และทัศนคติของการใช้สิ่งเสพติดของกลุ่มที่นับถือนิกายโปรแตสแตนต์และคาทอลิกส์ ซึ่งนับว่าเป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งจากการวิจัยในครั้งนี้

เฮลด์ (Held, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์กันระหว่างการนับถือตนเอง เพศ อายุ และทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ยา ที่จะนำไปสู่การใช้สิ่งเสพติดอื่น ๆ" (The Relationship Of Self-Esteem, Sex, Age, And Attitudes About Drug Use To The Use Of Drugs) โดยที่นักศึกษามหาวิทยาลัยได้ถูกกำหนดให้เป็นส่วนประกอบของเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติ (ซึ่งประเด็นสำคัญก็คือการสำรวจทัศนคติในทางที่ผิด) และการใช้สิ่งเสพติดต่าง ๆ และการวัดระดับของการนับถือตนเอง (โดยใช้วิธีของ "โรเซนเบิร์ก" ในการจัดอันดับมาตราส่วนประเมินค่า [Rosenberg Self-Esteem Scale]) ในส่วนของการสำรวจการใช้นั้นได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ในการใช้สิ่งเสพติด 15 ชนิดสิ่งเสพติดต่าง ๆ เหล่านี้ได้ถูกจัดเป็นประเภทตามลักษณะของการใช้รวมทั้งหมด 5 ประเภท ดังนี้คือ ประเภทที่ 1 คือ การใช้ผลิตภัณฑ์ของยาสูบ เช่น การสูบบุหรี่ และการเคี้ยวยาสูบ เป็นต้น ประเภทที่ 2 คือ การใช้ผลิตภัณฑ์

ของแอลกอฮอล์ เช่น เบียร์และไวน์ รวมทั้งสุราที่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่มาก เป็นต้น ประเภทที่ 3 คือ การใช้สิ่งเสพติดเพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ เช่น ฝิ่น ยาสูบ ยาสูบประสาธน์ กัญชา ยาหลอนประสาธน์ และการสูดดมส่วนผสมของสารระเหยต่าง ๆ เป็นต้น ประเภทที่ 4 คือ จำนวนความถี่ของใบสั่งยาที่จำหน่ายทางที่ผิด เช่น ยานอนหลับ ยาสูบประสาธน์ และยาระงับประสาธน์ เป็นต้น และประเภทที่ 5 คือ การมีสถานที่ขายยาหรือสิ่งเสพติดที่มากเกินไป และนักศึกษาทั้งหลายเหล่านั้นก็ได้ทำแบบสำรวจอย่างสมบูรณ์ในชั้นเรียน ภายใต้อำนาจอนุญาตจากครูผู้สอนแล้ว การสังเกตความแตกต่างอย่างระมัดระวัง และการวิเคราะห์สมการถดถอยโดยใช้ตัวแปรอิสระคือ การนับถือตนเอง เพศ อายุและทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ยา ตัวแปรตามคือ การแบ่งประเภทตามลักษณะของการใช้สิ่งเสพติด จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า

1. การนับถือตนเองในระดับต่ำจะเป็นตัวทำนายการใช้สิ่งเสพติดเพื่อผ่อนคลายอารมณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. การมีสถานที่ขายยาหรือสิ่งเสพติดมากเกินไปจะเป็นตัวทำนายการใช้ยาสูบนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ซึ่งแต่ดั้งเดิมนั้นมีข้อมูลเนื่องมาจากการเคี้ยวยาสูบด้วย)
3. การดื่มเบียร์และไวน์รวมทั้งความเป็นอยู่ของนักเรียนหญิง จะเป็นตัวทำนายจำนวนความถี่ของการใช้ใบสั่งยาในทางที่ผิด และการมีสถานที่ขายยาหรือสิ่งเสพติดต่าง ๆ มากเกินไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. คนที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-25 ปี จะเป็นตัวทำนายการดื่มเบียร์และไวน์ การใช้สิ่งเสพติดเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ และการซื้อยาหรือสิ่งเสพติดที่มีขายอยู่เกลื่อนกลาดมากเกินไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. ส่วนคนที่อยู่ในช่วงอายุ 26 ปีขึ้นไปนั้น จะเป็นตัวทำนายจำนวนความถี่ของการใช้ใบสั่งยาในทางที่ผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. มีการตามแบบอย่างที่ไม่ดีลดน้อยลง หรือการมีศีลธรรมจรรยาามาก

ขึ้นจะเป็นตัวทนายการาใช้ยาสูบ การดื่มเบียร์และไวน์ การารใช้สิ่งเสพติดเพื่อช่วย
ผ่อนคลายอารมณ์

7. จำนวนครั้งของการาใช้ยาสูบที่ยานทางที่ผิด การมีทัศนคติในการดูแล
รักษาที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้นจะเป็นตัวทนายที่สำคัญมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ในการดื่มเบียร์และไวน์

8. การอนุญาตให้มีการาใช้ยาหรือสิ่งเสพติดมากยิ่งขึ้นนั้น ก็จะเป็นตัว
ทนายการาใช้สิ่งเสพติดทั้งหมด

สแตนเลย์ (Stanley, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของเพื่อน
โรงเรียน ครอบครัว และศาสนาที่มีผลต่อการาใช้ยาเสพติดในวัยรุ่น" (The Impact
Of Peer, School, Family, And Religion Factors Upon Adolescent
Drug Use) เพื่อศึกษาองค์ประกอบด้าน เพื่อน โรงเรียน ครอบครัว และศาสนา
ว่ามีผลต่อการาใช้และไม่ใช้ยาเสพติดหรือไม่ โดยการาใช้แบบสำรวจกับกลุ่มประชากร
ที่เป็นนักเรียนที่เรียนในเกรด 9 จนถึงเกรด 12 ในทางภาคเหนือของเมืองเท็กซัส
ปีการศึกษา 1989 จำนวน 632 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. จากสมมติฐานที่ว่าองค์ประกอบของครอบครัวที่าใช้ยาเสพติดจะมีผล
ทางบวกต่อการาใช้ยาเสพติดของวัยรุ่น ผลปรากฏว่า การดื่มสุราของพ่อแม่
ปัญหาต่าง ๆ ของสมาชิกในครอบครัวอันเนื่องมาจากการดื่มสุราของพ่อแม่ และ
ปัญหาการตอบสนองของเด็กอันเนื่องมาจากการดื่มสุราของพ่อแม่ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อ
การดื่มสุราและการาใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นบ้าง

2. จากสมมติฐานที่ว่าองค์ประกอบของโรงเรียนมีผลทางบวกกับการ
าใช้ยาเสพติดในวัยรุ่น ผลปรากฏว่า ระดับคะแนนเฉลี่ย ความล้มเหลวของหลักสูตร
ความล้มเหลวของการสอบประจำเทอม สิ่งเหล่านี้มีผลต่อการเสพติดและการาใช้
ยาเสพติดที่มีพิษร้ายแรงอย่างอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. จากสมมติฐานที่ว่าศาสนาเป็นองค์ประกอบที่ได้รับการคาดหมายว่า

จะมีผลทางลบต่อการไร้ยาเสพติดของวัยรุ่น ผลปรากฏว่า ความสำคัญของศาสนา การไปโรงเรียนที่เป็นแหล่งบริการของศาสนา คือดัชนีที่เป็นอิทธิพลของศาสนาและ แสดงให้เห็นถึงความมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรตาม 4 ชนิด คือ สุรา กัญชา ยาเสพติดร้ายแรง และการไร้ยาเสพติดแต่ละอย่าง

4. จากสมมติฐานที่ว่าเพื่อนเป็นปัจจัยในทางบวกต่อการไร้ยาเสพติด ของวัยรุ่นผลการวิจัยพบว่า การไร้อิสระแก่บุคคลที่จะไร้ยาเสพติด การดื่มอย่างหนัก ของเพื่อน ๆ และเพื่อน ๆ ที่ไร้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับตัวแปรตามทั้งหมด

วากเนอร์ (Wagner, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การไร้ยาเสพติด และความคิดเห็นเกี่ยวกับยาสูบ สุรา และยาเสพติดอื่นๆของนักศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี" (Undergraduate Independent College Students' Use Of And Opinions About Tobacco, Alcohol, And Other Drugs) การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะประเมินการใช้และความคิดเห็นเกี่ยวกับ สุรา การสูบ-ไม่สูบ ยาสูบ การเสพเรเคนนรูปแบบต่าง ๆ ที่มีขายกันมากเกินไประดับความพึงพอใจในการดื่มสุราที่อยู่ในระดับสูง ใช้น้ำยาที่ไร้สารสำหรับในจุดประสงค์ที่ไม่ใช่ทางการแพทย์ สิ่ง ที่กระตุ้นให้เกิดความเพลิดเพลิน ยาระงับประสาท กัญชา ยาแก้ปวดประสาทหรือ หลอนประสาท การไร้ยาซึ่งผสมผสานที่ทำให้หลับหรือบรรเทาอาการเจ็บปวด และ ประเมินความคิดเห็น ของนักศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานในสถาบันนั้น ๆ กลุ่ม ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษา 7 สถาบัน ซึ่งอยู่ในรัฐรัฐหนึ่งทางตะวันออกเฉียง ใต้ จำนวน 1,688 คน ในจำนวนนี้เป็นชาย 600 คน และเป็นหญิง 1,088 คน ผลจากการสำรวจพบว่า

1. ผลที่ได้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ใน ค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าของนักศึกษาชาย นักศึกษาที่ไม่ปกติในกลุ่มที่นับถือศาสนา นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เคยไร้ยาเสพติด

(ยกเว้นการสูบลีดภัณฑ์จากยาสูบ และผลิตภัณฑ์จากควัน) ในระยะเวลา 30 วัน ก่อนที่จะสำรวจ

2. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าของนักศึกษาหญิงในการบริโภคผลิตภัณฑ์ที่ทำจากควัน และมีการใช้กัญชาคิดเป็นร้อยละ 13 ซึ่งสูงกว่าอัตราการใช้ในชาติซึ่งรายงานโดยจอห์นสตันและแบชแมน (Johnston, O'Malley And Bachman, 1988)

3. ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ที่มีประสบการณ์การไร้ยาเสพติดต้องการที่จะหยุดใช้ยาเสพติด และคิดเป็นร้อยละ 34 มีความปรารถนาที่จะลดการไร้ลง คิดเป็นร้อยละ 31.7 ของการไร้สารเสพติดที่ยอมรับในวิทยาลัยมีการตอบสนองต่อการลดยาเสพติด

4. สองในสามของผู้เข้ารับการสำรวจสนับสนุนให้มีการศึกษาเกี่ยวกับยาเสพติดในสถาบัน คิดเป็นร้อยละ 41.8 ต้องการที่จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ในการจัดโปรแกรมการป้องกันสารเสพติดโดยมีวิทยาลัยเป็นผู้รับผิดชอบ และคิดเป็นร้อยละ 41.4 ต้องการให้มีการจัดโปรแกรมโดยนักศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ

สรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดให้โทษในประเทศสรุปได้ว่า ในด้านสาเหตุของการติดสิ่งเสพติดเกิดจากความอยากรทดลอง อยากรู้ อยากเห็น การชักชวนของกลุ่มเพื่อน เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง อายุตั้งแต่ 19 ปี ขึ้นไป ด้านการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดได้รับข่าวสารจากเพื่อน สื่อมวลชน และสมาชิกในครอบครัว ด้านการป้องกันโรงเรียน สถานศึกษา ครอบครัว มีส่วนสำคัญในการให้ความรู้ จัดบริการแนะแนว จัดสิ่งแวดล้อมให้เอื้อต่อการป้องกันสิ่งเสพติด

การวิจัยที่เกี่ยวกับความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติพบว่า นักเรียน

นักศึกษาที่มีความรู้ในระดับปานกลาง มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งเสพติด การปฏิบัตินั้นมี การราชั บุหรี่ สุรา กัญชา สารระเหย และเฮโรอีนกันมาก กิจกรรมการป้องกัน สิ่งเสพติดส่วนใหญเห็นด้วยกับโครงการที่เกี่ยวกับสิ่งเสพติดแต่มีส่วนน้อยที่พร้อมจะ เข้าร่วม

การวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดส่วนใหญ่มิาด้านการราชั ทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติด พบว่า มีการราชัสิ่งเสพติดประเภท ยาสูบ สุรา กัญชา และสิ่งเสพติดร้ายแรง เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง กลุ่มเพื่อน ครงเรียน ครอบครัว มีอิทธิพลต่อการราชัสิ่งเสพติดของวัยรุ่น ส่วนศาสนานั้นพบว่า ผู้ที่เคร่ง ศาสนาจะมีทัศนคติและพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อสิ่งเสพติด การให้การศึกษาและการ จัดปรแกรมการป้องกันมีส่วนสำคัญในการป้องกัน อดยให้สถาบัน, นักศึกษามีส่วน อดรับผิดชอบในโครงการหรือกิจกรรมในการป้องกันสิ่งเสพติด

จากบทสรุปที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะได้ข้อมูลในด้าน ความรู้ ทัศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับสารเสพติดให้โทษของนักศึกษาระดับประกาศ นียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลว่าอยู่ในระดับใด เพื่อนำไปสู่ การวางแผนการปฏิบัติได้จริง ในการป้องกันการราชัสารเสพติดให้โทษของนักศึกษา ดังกล่าว เพราะจากการวิจัยในประเทศและต่างประเทศส่วนใหญจะพบว่านักเรียน หรือนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีความรู้ในเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษดีอยู่แล้ว แต่มีทัศนคติที่ไม่ อดต้อง จึงนำาไปสู่การราชัสิ่งเสพติดชนิดต่าง ๆ อดยมีอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น เพื่อน ครงเรียน บ้าน สภาพสังคมและชุมชน และสภาพฐานะทาง เศรษฐกิจที่ยากจนเป็นต้น อาจจะเป็นสาเหตุสำคัญของการนำาไปสู่การราชัสิ่งเสพติด าทะษานหมู่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของสถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล ซึ่งผู้วิจัยจะนำาผลการวิจัยที่ได้ครั้งนี้ไปใช้ เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาว นเรื่องการราชัสิ่งเสพติดให้โทษต่อไป